

Antonius van Padua 10-03-2019

Welkom op de eerste zondag van de veertigdagentijd. Het openingslied past helemaal bij deze periode van het kerkelijk jaar: 'ons leven is een reis'. Veertig jaar zwierf het volk van Israël door de woestijn, veertig dagen verbleef Jezus er. De veertigdagentijd is een beeld voor ons leven. In werkelijkheid zijn wij altijd, ook nu zittend in de kerk, op reis. In dit uur worden we ouder, misschien wijzer, misschien komen wij dichterbij God en bij elkaar. 'Vandaag' beweegt zich altijd tussen verleden en toekomst, tussen oud en nieuw, tussen slaperig en wakker. Het openingslied is daar heel radicaal in en geeft goede raad: blijf in beweging; 'verlaat wat je bezit en ga naar het land dat ik, God, u wijs.' De veertigdagentijd legt de nadruk op het feit dat wij onderweg zijn. Wij hebben een bepaalde levenstijd ter beschikking gekregen. Niet om automatisch en onbewust als een machine door te draaien omdat ze nu eenmaal is aangezet. Wij zijn levende wezens die zien en horen, ruiken en voelen. Wij zijn onderweg en worden overal en steeds opnieuw geconfronteerd met grenzen. Wat doe ik? Kies ik voor rechts of voor links? Voor een gemakkelijke of moeilijke weg? Voor goed of kwaad? Ken ik de betekenis van de grens tussen zorgen voor mezelf en zorgen voor anderen? Deze tijd van veertig dagen is bedoeld om binnen te gaan in ons innerlijk en daar te ontdekken hoe wij onderweg zijn. Laten we daartoe bidden met de woorden van het gebed dat u vindt in uw boekje:
Vader... gebed

Heer ontferm U

Gebed

Vorm ons hart, opdat wij waarheid leren zien en barmhartigheid leren doen. Leer ons het ware vasten. Geef ons wijsheid om in eenvoud te leven. Opdat wij oprecht kunnen bidden: Uw Koninkrijk kome. Amen

Deuteronomium 26:4-10

Lukas 4:1-13

Overweging

Het is een prachtige zin, het lijkt de titel van een roman: 'Mijn vader was een zwerende Arameeër'. De eerste lezing van deze eerste zondag in de Veertigdagentijd roept dit beeld van zwerven tevoorschijn. Er wordt verteld hoe Mozes het volk vraagt zich hun vader te herinneren als de zwerende Arameeër. Herinner je je oorsprong. Abraham verliet zijn familie in Aram (Syrië) en ging

zwerfen door Palestina. De zonen van Jacob zochten hun toevlucht in Egypte. Aangekomen in het beloofde land, raakt het volk gesetteld, heeft het goed en geniet van de opbrengst van de oogst. En dan komt de oproep. Loop daar niet in vast, geef de eerste veldvruchten terug aan God. Laat je zwerversinstinct werken. Leef niet van brood alleen. Verkoop jezelf niet aan wat je hebt, maar probeer te worden die je bent. Laat je daarbij helpen door de herinnering aan je geschiedenis en door het ritueel van de teruggave. Je vader was een zwervende Arameeër. Denk daar aan wanneer je je schuur gaat vullen met de oogst. Neem even afstand en geef de eerste vruchten terug aan degene die ze jou toevertrouwde.

Het lijkt alsof Jezus zich dit ritueel heel goed herinnert wanneer hij, geleid door de Geest, veertig dagen de woestijn in trekt en daar rondzwerft. Het wordt voor hem een tijd van onthechting en grensverkenning. Voor hij zijn zending in Galilea op zich zal nemen creëert hij afstand. Hij wordt voor een tijd de zwervende Arameeër die weet dat hij onderweg is en die al gaande de grenzen van het bestaan verkent.

In die verkenning wordt Jezus geholpen door de duivel. De duivel speelt een spel met hem. Diens uitdaging is steeds dezelfde. 'Als jij de zoon van God bent...'. En zijn opdracht: 'Val in aanbidding voor mij neer...'. Lukas vertelt dat Jezus op drie manieren verleid wordt om het goddelijke in te ruilen voor het duivelse. Hij wordt beproefd op de grens van het kunnen: je kunt stenen in brood veranderen. Hij wordt beproefd op de grens van de macht: je kunt heersen over alle koninkrijken in de wereld. Hij wordt beproefd op de grens van onaantastbaarheid. Je kunt je manifesteren als iemand die van de hoogste toren kan springen en onkwetsbaar is.

Het zijn geen vreemde beproevingen. Wij, mensen, beleven van tijd tot tijd de grens die loopt tussen de angst om niets te kunnen en de droom een alleskunner te zijn. Of de grens tussen de angst niets in de hand te hebben en de droom alles te beheersen. Of de grens tussen de angst louter broos te zijn en de droom van onkwetsbaarheid. Jezus beseft dat niet alleen, hij houdt stand op de grens tussen God en de duivel, tussen goed en kwaad, tussen werkelijkheid en schijn.

De zwervende Arameeër bezwijkt niet voor eigenwaan, maar herinnert zich de gever wanneer hij voedsel oogst. Hij valt niet samen met zijn opgestapelde bezit, maar deelt ervan uit. De zwervende Arameeër weet dat zijn leven een reis is die, niet geblokkeerd door kortzichtigheid, uitzicht biedt op leven met God.

VOORBEDE

Bidden wij om vreugde en inzet bij het gaan van onze weg door het leven.

Dat wij ons niet laten leiden door hebzucht en macht.

Geef ons de kracht om in het spoor te gaan van Jezus

Laat ons zingend bidden.

Bidden wij voor mensen die niet genoeg voedsel hebben voor een menswaardig bestaan.

Laat onze bereidheid groeien om broederlijk en zusterlijk te delen.

Geef ons het inzicht dat een mens niet leeft van brood alleen.

Laat ons zingend bidden.

Geef ons wijsheid als wij staan op de grens van goed en kwaad.

Verscherp ons inzicht en onze toewijding

Om de juiste weg te kiezen in navolging van Jezus Christus.

Laat ons zingend bidden.